

нономъ, и да се грѣшимъ за наши потреби, а ми да ходите и да живѣете като калѣгере, това като рѣкла, и быде невидима: а сватый се вѣрналъ въ монастыръатъ, и намѣрилъ сичко що мѣ казала владычица, и было доволно докле свржшили монастыра: Богъ нашемоу слава во вѣки вѣкѡвъ, аминь.

Ч У Д О 22.

О сватѣй Овѣтели Гвирѡвъ, и ѡсватѣй Иконѣ Двѣрницы.

Во время великаго Константина, кога начала Христіанската вѣра да се распространява, (оумножава), а храмове те Идолски да падатъ. И монастыри начала да се оумножаватъ. Понѣкое време имало єдинъ человекъ благоговѣенъ и добродѣтеленъ, именемъ Пѣтръ, който желаше да найде мѣсто покойно, да се ѡлѣчи ѡ тоа мѣрз, за да премине свѡатъ си живѡтъ благоугоднѡ. И молешесе за това (мѣсто) Богъ, да мѣ ѡкрие каде да иде, и виде насѣнкѣ пресвѣтѡю Богородицѡ, и говори мѣ: Пѣтре въ Яѡнската гора є твоє то привѣжище, коє то самъ азъ испросила ѡ сына моегоу за себе наследіе. За да иматъ тамъ привѣжище сички, кой се ѡлѣчи ѡ попеченіа мѣра сегѡ. Понѣже многѡ самъ возлюбила ѡнова мѣсто, и въ малѡ време ще се напълни съ монаси ѡ сички страни, и милость сына моегоу, и моа помощь, не ще да ѡстѣпи ѡ нихъ, а ми ще да ги покрыва и ще ги храня и бѣрди, ще се мола сынѡ моегоу за нихното спасеніе. Като се превѣди блаженный Пѣтръ, благодарилъ доволно Богъ, и пресвѣтѣй дѣвѣ, и ѡиде оу свѣтѡю гѡрѡ Яѡннѡ, и противѡ дѣаволѡ мѣжественнѡ подвижашесе, и многѡ видѣнїа и ѡкровѣнїа ангеловъ се сподѡбилъ та видѣлъ, съ молитва та на свѣта Богородица, и быде великъ чѡдотворецъ, и прѣйде ко гѡспѡдѡ. Сѣдѣхъ нѣколко